

Αποτελέσματα Βουλευτικών Εκλογών της 20 ^{ης} Σεπτεμβρίου 2015							
Α/Α	Κόμμα	Σεπτέμβριος 2015		Ιανουάριος 2015		Διαφορές	
		Ψήφοι	Ποσοστό	Ψήφοι	Ποσοστό	Διαφορά	Διαφορά %
1	ΣΥΡΙΖΑ	1,92 εκατομ.	35,5%	2,25 εκατομ.	36,4%	Πτώση 323.000	Πτώση 14%
2	ΝΔ	1,53 εκατομ.	28,1%	1,72 εκατομ.	27,8%	Πτώση 197.000	Πτώση 11%
3	ΧΑ	379 χιλιάδες	7,0%	388 χιλιάδες	6,3%	Πτώση 9.000	Πτώση 2%
4	ΠΑΣΟΚ +ΔΗΜΑΡ	341 χιλιάδες	6,3%	ΠΑΣΟΚ+ΚΙΔΗΣΟ +ΔΗΜΑΡ 471 χιλιάδες	7,6%	Πτώση 130.000	Πτώση 28%
5	ΚΚΕ	301 χιλιάδες	5,5%	338 χιλιάδες	5,5%	Πτώση 37.000	Πτώση 11%
6	ΠΟΤΑΜΙ	222 χιλιάδες	4,1%	374 χιλιάδες	6,1%	Πτώση 152.000	Πτώση 41%
7	ΑΝΕΛ	200 χιλιάδες	3,7%	294 χιλιάδες	4,8%	Πτώση 94.000	Πτώση 32%
8	Ένωση Κεντρώων	186 χιλιάδες	3,4%	111 χιλιάδες	1,8%	Αύξηση 75.000	Αύξηση 68%
9	Λαϊκή Ενότητα	155 χιλιάδες	2,9%	-----	-----	-----	-----
10	ΑΝΤΑΡΣΥΑ +ΕΕΚ	46 χιλιάδες	0,85%	42 χιλιάδες	0,68%	Αύξηση 4.200	Αύξηση 10%

Γράφει ο **Βασίλης Ζούμπος** *

Ο ΣΥΡΙΖΑ, η ΛΑΕ και η αποχή

Το αποτέλεσμα των εκλογών είναι αρνητικό σε πολλά επίπεδα.

Ο κυριότερος λόγος για τον οποίο έγιναν αυτές οι εκλογές ήταν να ακυρωθεί το μεγαλειώδες 62% ΟΧΙ του λαού στο δημοψήφισμα και να γεμίσει ο κόσμος του αγώνα με αισθήματα απογοήτευσης, ματαιότητας και το κλασικό «ότι και να κάνουμε, τίποτα δεν αλλάζει, είναι παντοδύναμοι».

Ο δεύτερος στόχος της προκήρυξης των εκλογών εξπρές ήταν να δημιουργηθεί μια κυβέρνηση μακράς πνοής (σίγουρα μακρύτερης από την τελευταία) ξεκαθαρίζοντας τα εσωκομματικά του ο ΣΥΡΙΖΑ ώστε να εκλέξει μια συμπαγή μνημονιακή κοινοβουλευτική ομάδα, πριν να αρχίσουν όλα τα αστικά κόμματα μαζί τη δολοφονική εφαρμογή των μέτρων του 3ου μνημονίου, και πριν να προλάβουν οι ψηφοφόροι να νιώσουν στο πετσί τους τι θα πει 3ο μνημόνιο και γιγαντωθεί η λαϊκή οργή, η αγανάκτηση και η αντίσταση.

Και τα δύο τα κατάφεραν.

Τα ποσοστά του ΣΥΡΙΖΑ και τη ΝΔ διαμορφώθηκαν σε αυτό το ύψος λόγω της αυξημένης αποχής των 4,3 εκατομμύρια ψηφοφόρων ήτοι του 44%, σε σχέση με τα 3,6 εκατομμύρια και το 36% του Ιανουαρίου και τα 3,7 εκατομμύρια και το 38% του Δημοψηφίσματος.

Συνολικά από τα 9,9 εκατομμύρια των εγγεγραμμένων στους καταλόγους, τον Σεπτέμβρη ψήφισαν 5,5 εκατομμύρια ψηφοφόροι, ενώ πριν από μόλις 2 μήνες στο δημοψήφισμα ψήφισαν 6,2 εκατομμύρια και μόλις πριν από 7 μήνες τον Ιανουάριο του 2015 ψήφισαν 6,3 εκατομμύρια. Δηλαδή, μέσα σε 7 μήνες 800 χιλιάδες περισσότεροι άνθρωποι επέλεξαν την αποχή. Το μεγαλύτερο τμήμα αυτού του κόσμου είναι άνθρωποι που τον Ιανουάριο ψήφισαν ενάντια στα μνημόνια, οι περισσότεροι δε από αυτούς είναι προοδευτικοί άνθρωποι που ψήφισαν τον ΣΥΡΙΖΑ νομίζοντας ειλικρινά ότι η επιλογή αυτή θα έχει άμεσα θετικά αποτελέσματα στην καθημερινή τους ζωή.

Τις 800 αυτές χιλιάδες ανθρώπων που απείχαν σε σχέση με τον Γενάρη του 2015, προφανώς τους γονάτισε, τους νίκησε ένα αίσθημα ματαιότητας, απογοήτευσης και οργής καθώς είδαν μέσα σε 7 μήνες

την εκλογική εντολή τους να ακυρώνεται 2 φορές, από τους ανθρώπους τους οποίους εμπιστεύονταν, δηλ. τους μέχρι πρότινος αυτοαποκαλούμενους αντιμνημονιακούς ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ. Αυτοί οι άνθρωποι, αφού ψήφισαν τον Ιανουάριο ενάντια στα μνημόνια και αντ'αυτού είδαν την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ σε συνεργασία με τα υπόλοιπα συστημικά κόμματα ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΠΟΤΑΜΙ να ψηφίζουν και να εφαρμόζουν από κοινού μνημόνια, αφού μετά ψήφισαν στο δημοψήφισμα 62% ΟΧΙ σε όλα τα μνημόνια από όπου και αν προέρχονται, και είδαν ξανά έκπληκτοι την ψήφο τους να ακυρώνεται με συνοπτικές διαδικασίες από τους αδίστακτους διαχειριστές των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, διάλεξαν την αποχή ως έσχατο μέσο διαμαρτυρίας και έκφρασης της απέχθειάς τους προς το πραξικόπημα της αντιστροφής της εντολής του δημοψηφίσματος και τον βιασμό της δημοκρατικής έκφρασης του λαού.

Η πολιτική λογική με την οποία όλοι αυτοί οι άνθρωποι απείχαν, η λογική που λέει «αφού μας κορόιδεψε ο ΣΥΡΙΖΑ, ο Τσίπρας και οι δικοί του, τότε πάω σπίτι μου και δεν ξαναασχολούμαι με κανένα κομμάτι της αριστεράς, διότι όλοι θα με κοροϊδέψουν όπως ο ΣΥΡΙΖΑ» είναι προφανώς αποτέλεσμα του πολιτικού τυχοδιωκτισμού του ΣΥΡΙΖΑ. Όλοι εκείνοι οι προοδευτικοί άνθρωποι που απογοητευμένοι από τη μνημονιακή «στροφή» του ΣΥΡΙΖΑ, απείχαν και δεν στήριξαν έναν εκ των ΚΚΕ, ΛΑΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σίγουρα δεν θα αισθάνονταν ιδιαίτερα καλά μετά από αυτά τα αποτελέσματα. Προφανώς το πρώτο που πρέπει να γίνει είναι μια γενναία αυτοκριτική για τους λόγους για τους οποίους κανένα εκ των 3 κομμάτων της αριστεράς δεν μπόρεσε να πείσει αυτές τις εκατοντάδες χιλιάδες του κόσμου, πως η δική του πρόταση άξιζε να στηριχτεί εκλογικά. Παρ'όλη την απογοήτευσή αυτού του κόσμου, η οποία είναι προφανώς κατανοητή και εξηγήσιμη, φέρουν και αυτοί μεγάλο μερίδιο ευθύνης που συνδιαμόρφωσαν αυτό το ζοφερό σκηνικό με την αποχή τους. Πάντως, το μόνο σίγουρο είναι ότι ούτε αυτή τη φορά ανακαλύπτουμε τον τροχό στην Ελλάδα, καθώς είναι ακριβώς αυτοί οι ρεφορμιστικοί τυχοδιωκτισμοί κομμάτων τύπου ΣΥΡΙΖΑ που διέλυσαν την αριστερά σε όλες τις χώρες της Ευρώπης, σε Ιταλία, Γαλλία, κ.α. τις τελευταίες δεκαετίες.

Πάντως, τα φουσκωμένα ποσοστά του ΣΥΡΙΖΑ και της ΝΔ είναι «πλασματικά». Μέσα σε μόλις 7 μήνες ο ΣΥΡΙΖΑ έχασε 323 χιλιάδες ψήφους και η ΝΔ, όντας στην αντιπολίτευση (τουλάχιστον τυπικά), έχασε σχεδόν 200 χιλιάδες ψήφους.

Μέσα σε όλα αυτά, οι διαπλεκόμενες εταιρείες δημοσκοπήσεων έκαναν για άλλη μια φορά καλά τη δουλειά τους. Δείχνοντας επί 3 εβδομάδες ότι τα ποσοστά μεταξύ ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ ήταν πολύ κοντά, κατάφεραν να συσπειρώσουν ένα κομμάτι μνημονιακών ή μη ψηφοφόρων, οι οποίοι στο όνομα ενός ακαθόριστου πασοκικού τύπου αντι-δεξιού ψήφου, στήριξαν τον ΣΥΡΙΖΑ και του έδωσαν 1,9 εκατ. ψήφους, το οποίο λόγω της αποχής μεταφράστηκε σε 35,5%.

Το γεγονός ότι αυτές οι εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων που δεν ξαναψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ, όπως είχαν κάνει τον Γενάρη, προτίμησαν την αποχή αντί για ένα εκ των ΚΚΕ, ΛΑΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πρέπει προφανώς να μας προβληματίσει βαθύτατα. Όμως, αυτή η αντίδραση ήταν σε μεγάλο βαθμό αναμενόμενη, είναι μια αντίδραση που είχαν επισημάνει πάμπολλοι σύντροφοι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε κείμενά τους τα τελευταία 5 χρόνια: ότι με τα τεράστια πολιτικά ψέματα και τους πολιτικούς τυχοδιωκτισμούς του ΣΥΡΙΖΑ από το 2012 και μετά - λέγοντας στον κόσμο ότι θα καταργήσει τα μνημόνια εντός της Ευρωζώνης και εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης - υπήρχε ο τεράστιος κίνδυνος, όταν αυτά τα ψέματα καταρρεύσουν, όπως και έγινε μέσα στο καλοκαίρι, ο προοδευτικός κόσμος να μην στραφεί προς τα άλλα κόμματα της αριστεράς, αλλά να πάει σπίτι του και να ιδιωτεύσει, πνιγμένος από απογοήτευση, κυνισμό, ισοπέδωση και ένα αίσθημα ανημπόριας. Και γι' αυτό, έχουν τεράστια ευθύνη όλοι εκείνοι οι σύντροφοι της ΛΑΕ που παρέμειναν για 4 χρόνια μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ, και μέχρι και της 20 Αυγούστου δήλωναν δια στόματος Λαφαζάνη ότι «στηρίζουν ολόψυχα την κυβέρνηση», παρόλο που έβλεπαν ξεκάθαρα τις κυνικότερες τυχοδιωκτικές αντιδραστικές επιλογές της ηγετικής ομάδας του Τσίπρα, σε όλο αυτό το διάστημα.

Το ζήτημα είναι ότι θα έχουμε μια βουλή με 267 μνημονιακούς βουλευτές, 18 φασίστες και 15 του ΚΚΕ, πράγμα που σημαίνει ότι το μαύρο μέτωπο των 6 κομμάτων του μνημονίου, θα έχει όλα τα περιθώρια να

κυβερνήσει με διάφορες συνεργασίες για μεγάλο χρονικό διάστημα. Αυτό σημαίνει ένα πράγμα, ότι όλο το βάρος για την πτώση της 5ης μνημονιακής κυβέρνησης πέφτει αποκλειστικά και μόνο στο κίνημα. Ότι δηλαδή δεν πρόκειται αυτό το κοινοβούλιο να διαλυθεί από οποιαδήποτε κοινοβουλευτική ή θεσμική μηχανορραφία, όπως έγινε τον Δεκέμβριο του 2014 από τον ΣΥΡΙΖΑ για να προκηρυχθούν εκλογές.

Η Νέα Δημοκρατία

Αφού ο Τσίπρας και η ηγετική του ομάδα, αποκομμένη από το υπόλοιπο κόμμα του, έδωσε πολλές φορές τα διαπιστευτήριά του από το 2012 και μετά, στην ελληνική και ευρωπαϊκή αστική τάξη, είναι ξεκάθαρο ότι η αστική τάξη τους διάλεξε ως προσωρινούς (πάντα) διαχειριστές για την περίοδο που διανύουμε. Μεγαλύτερη απόδειξη γι' αυτή την επιλογή δεν είναι άλλη από το γεγονός ότι το κατ'εξοχήν κόμμα εκφραστής των συμφερόντων της αστικής τάξης, η Νέα Δημοκρατία, επέλεξε για προσωρινό πρόεδρο τον Μεϊμαράκη (δεν χρειάζεται καν να σχολιάσει κανείς την ανεπάρκειά του να ηγηθεί ενός αστικού κόμματος εξουσίας), πετώντας με τον τρόπο αυτόν προσωρινά λευκή πετσέτα.

Δεύτερη μεγάλη απόδειξη ότι η αστική τάξη βοήθησε ξεκάθαρα τον ΣΥΡΙΖΑ να ξαναπάρει τις εκλογές για να εφαρμόσει το κοινωνικοκτόνο μνημόνιο, είναι ότι από την ημέρα που προκηρύχτηκαν οι εκλογές, όλες οι διαπλεκόμενες δημοσκοπικές εταιρείες, προσπαθώντας να χειραγωγήσουν για άλλη μια φορά το εκλογικό σώμα, έδειχναν τα δύο μεγάλα κόμματα να δίνουν μάχη στήθος με στήθος, με σκοπό να συσπειρώσουν την κλασσική αντι-δεξιά ψήφο προς τον ΣΥΡΙΖΑ, δήθεν για να μην πάρει τις εκλογές η μαύρη δεξιά.

Τρίτη απόδειξη ότι η αστική τάξη ήθελε τον Τσίπρα και τον ΣΥΡΙΖΑ σαν διαχειριστή για το επόμενο διάστημα είναι ότι η ΝΔ φάνηκε σε αυτές τις εκλογές πραγματικά να μην προσπαθεί να τις κερδίσει, φάνηκε να μην κινητοποιεί το σύνολο του κομματικού της μηχανισμού. Στην επαρχιακή πόλη που διαμένω, συνέβη το ανήκουστο, να μην κάνουν ξεχωριστές προεκλογικές συγκεντρώσεις οι 7 υποψήφιοι της ΝΔ για το Νομό. Βέβαια ρόλο σε αυτό έπαιξε και το γεγονός ότι οι εκλογές έγιναν με λίστα, οπότε οι υποψήφιοι δεν μάζευαν σταυρούς. Όπως και να έχει όμως, δεν φάνηκε να προσπαθούν όσο άλλες φορές.

Τα δεκανίκια του συστήματος

Το ΠΑΣΟΚ φαίνεται να έχει βγει κερδισμένο από αυτές τις εκλογές, όμως δεδομένης της αποχής του ΚΙΔΗΣΟ από τις εκλογές, φαίνεται να μην κατάφερε να συσπειρώσει ούτε καν το σύνολο των ανθρώπων που ψήφισαν πριν από 7 μήνες ΠΑΣΟΚ, ΚΙΔΗΣΟ και ΔΗΜΑΡ. Αυτό βέβαια έχει να κάνει με το ξεκαθάρισμα του ΣΥΡΙΖΑ τους τελευταίους μήνες και την αποκρυστάλλωσή του ως ένα νέο-φιλελεύθερο διαχειριστικό μόρφωμα, κάτι το οποίο όπως ήταν φυσιολογικό αποτέλεσε πόλο έλξης για όλα τα νέο-φιλελεύθερα διαπλεκόμενα λαμόγια που πριν λίγους μήνες δεν θεωρούσανε ακόμα ότι ο ΣΥΡΙΖΑ εκπροσωπεί τα συμφέροντά τους. Το ΠΑΣΟΚ και ότι έχει απομείνει από τη ΔΗΜΑΡ παραμένουν συστημικές εφεδρείες στην υπηρεσία και τη διάθεση της αστικής τάξης, για να τους χρησιμοποιήσουν όπως και όποτε χρειαστεί για την επιβίωση των επερχόμενων μνημονιακών κυβερνήσεων.

Το Ποτάμι έχασε 152 χιλιάδες ψήφους μέσα σε 7 μήνες ακριβώς επειδή αυτό που ήθελε να πρεσβεύσει, το πρεσβεύει τώρα το πρώτο άλογο της αστικής τάξης, ο ΣΥΡΙΖΑ, γι' αυτό και όλοι εκείνοι οι νέο-φιλελεύθεροι που ψήφισαν το Ποτάμι πριν λίγους μήνες, μετακινήθηκαν τώρα εκλογικά στον ΣΥΡΙΖΑ, μιας και αυτός έχει πλέον ξεκαθαρίσει ότι πρόκειται για ένα νέο-φιλελεύθερο κόμμα διαχείρισης των μνημονίων και του καπιταλισμού. Η αστική τάξη βέβαια διατηρεί το Ποτάμι στην εφεδρεία, μήπως το χρειαστεί σε λίγο καιρό, ως συμπλήρωμα σε ένα από τα δύο κόμματα εξουσίας.

Το ίδιο ισχύει και για τον γελοιοδέστατο και απόλυτα συστημικό Λεβέντη. Η πριμοδότηση του σαλτιμπάγκου Λεβέντη και του ανύπαρκτου κόμματός του από την αστική τάξη, και σε έκθεση στα κεντρικά ΜΜΕ και σε προώθηση ψήφων, δείχνει ότι η αστική τάξη βρίσκεται σε απελπιστική κατάσταση όσον αφορά την κομματική της αντιπροσώπευση. Έχοντας κάψει τα χαρτιά των Παπανδρέου, Παπαδήμου,

Βενιζέλου, Σαμαρά, Κουβέλη, Καρατζαφέρη, μέσα σε λίγα χρόνια, ψάχνει να δημιουργήσει εφεδρείες σε φαιδρά άτομα όπως ο Λεβέντης.

Οι φασίστες διατήρησαν τους ψήφους τους καταγράφοντας μια μικρή πτώση των 9.000 ψήφων, κάτι πολύ αρνητικό, αν αναλογιστεί κανείς τα όσα έχουν συμβεί μέχρι τώρα, και να αναλογιστεί κανείς ότι 3 μέρες πριν τις εκλογές, ο φύρερ τους ανέλαβε την πολιτική ευθύνη για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Είναι και αυτοί άλλη μια εφεδρεία, η τελευταία όπως όλη ξέρουμε, του συστήματος και της αστικής τάξης. Το μόνο θετικό, αν μπορεί κανείς να το ονομάσει έτσι, είναι ότι από τις εκλογές του Μαΐου του 2012 και έπειτα, όταν και πρωτοεμφανίστηκαν σαν υπολογίσιμη εκλογική δύναμη, οι φασίστες καταγράφουν στις εκλογές συνεχή μικρή αλλά σταθερή πτώση: Μάιος 2012: 441.000 – Ιούνιος 2012: 426.000 – Ιανουάριος 2015: 388.000 – Σεπτέμβριος 2015: 379.000. Και αυτό σίγουρα είναι αποτέλεσμα του τεράστιου αγώνα του αντιφασιστικού κινήματος στην Αθήνα και σε όλη τη χώρα.

Το ΚΚΕ

Το ΚΚΕ έχει πραγματικά περάσει στη σφαίρα της πολιτικής μεταφυσικής, όπως έχουν πολλοί σύντροφοι αναλύσει στο πρόσφατο παρελθόν, ισχυριζόμενο για άλλη μια φορά με την ανακοίνωσή του για τα αποτελέσματα των εκλογών πως η έξοδος από την Ευρωζώνη και την ΕΕ δεν έχει κανένα νόημα να επιχειρηθεί, αν πρώτα δεν έχει επιτευχθεί η λαϊκή εξουσία στην Ελλάδα. Δηλαδή πιστό στην συντηρητικότετη και εν τέλει συστημική του γραμμή, παραπέμπει τα πάντα στο ακαθόριστο μέλλον της λαϊκής εξουσίας, αρνούμενο να παλέψει στο εδώ και τώρα για άμεσους ενωτικούς-μετωπικούς στόχους πάλης, κάνοντας τελικά το καλό παιδί του συστήματος και αφαιρώντας από το λαϊκό κίνημα χιλιάδες αγωνιστές που ακολουθώντας την κομματική του γραμμή, περιχαρακώνονται ακόμα περισσότερο σε αυτή την καταστροφική λογική.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Η πτώση της κυβέρνησης Σαμαρά τον Δεκέμβριο του 2014 δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιου κινήματος ανατροπής, όπως η πτώση της κυβέρνησης Παπανδρέου τον Οκτώβριο του 2011 και η πτώση της κυβέρνησης Παπαδήμου τον Απρίλιο του 2012. Ήταν αποτέλεσμα θεσμικών κοινοβουλευτικών βυζαντινισμών του ΣΥΡΙΖΑ, με αφορμή την εκλογή του Προέδρου της Δημοκρατίας.

Μετά την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ ως αξιωματική κοινοβουλευτική αντιπολίτευση τον Μάιο-Ιούνιο του 2012, τα περισσότερα κινήματα αντίστασης έχουν υποχωρήσει με μέγεθος και παλμό, παρ'όλη την ηρωική προσπάθεια χιλιάδων αγωνιστών εντός και εκτός ΑΝΤΑΡΣΥΑ που παρέμειναν στις επάλξεις. Ένα μεγάλο τμήμα του κόσμου που συμμετείχε στα κινήματα της διετίας 2010-2012 θεώρησε λανθασμένα ότι ο αγώνας τους δικαιώθηκε με την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ στην αξιωματική αντιπολίτευση και θεώρησε ότι το μόνο που έχει να κάνει τώρα είναι να αναθέσει την επίλυση των τρομερών καπιταλιστικών αδιεξόδων της παγκόσμιας κρίσης, σε ένα κόμμα που αυτοαποκαλείται αριστερό, και μάλιστα όπως τόνιζαν συνεχώς οι εκπρόσωποί του «ριζοσπαστικά αριστερό»!

Μια αυτοκριτική που θέλω να καταγράψω, είναι η πεποίθησή μου πως την περίοδο μετά τις εκλογές του 2012, δεν ήμασταν σαν ΑΝΤΑΡΣΥΑ όσο κάθετοι, όσο απόλυτοι, όσο αυστηροί και όσο καταγγελτικοί θα

έπρεπε να είμαστε απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ αλλά και στο ΚΚΕ, προσπαθώντας να διατηρήσουμε ένα επίπεδο συντροφικότητας στην αντιπαράθεσή μας μαζί τους. Ίσως ρόλο σε αυτό να έπαιξε και η μερίδα των συντρόφων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που ήθελαν τα τελευταία χρόνια να διατηρούν ανοιχτούς δίαυλους επικοινωνίας με την Αριστερή Πλατφόρμα του ΣΥΡΙΖΑ, εκείνοι δηλαδή που τελικά αποχώρησαν από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τώρα βρίσκονται στη ΛΑΕ. Ίσως και να τους αδικώ. Ίσως όλοι μέσα μας να είχαμε μια αμφιβολία, μια ελπίδα της τάξης του ένα τοις χιλίοις, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα οδηγούνταν αντικειμενικά από τους εκβιασμούς της ΕΕ και του ΔΝΤ σε σύγκρουση, ότι όταν θα έφτανε η ώρα θα επέλεγε - αν όχι για κάποιον άλλο λόγο μόνο από ντροπή - να μην συνθηκολογήσει στον θάνατο της ελληνικής κοινωνίας, θα επέλεγε τη σύγκρουση και όχι την ξεδιάντροπη υποταγή ΣΕ ΟΛΑ. Ίσως αυτή η απειροελάχιστη αμφιβολία να μας έκανε να μην κάνουμε την κριτική μας, όσο δριμεία οφείλαμε να την κάνουμε, τουλάχιστον μέχρι τα αίσχη του Ιουλίου και του Αυγούστου.

Εν μέρει πάντως, το ίδιο λάθος βλέπω να γίνεται και τώρα απέναντι στην Λαϊκή Ενότητα, στο όνομα της συντροφικότητας. Πρέπει να το πούμε ξεκάθαρα: ο λαός δεν έχει τίποτα να περιμένει από τον ΣΥΡΙΖΑ νούμερο 2, από τους ίδιους ανθρώπους που μέχρι τις 20 Αυγούστου 2015 «στήριζαν ολόθερμα την κυβέρνηση», και ο μόνος λόγος για τον οποίο έφυγαν από την κυβέρνηση ήταν ότι ο Τσίπρας και η ομάδα του προκήρυξαν εκλογές. Αν δεν είχαν προκηρυχθεί εκλογές, όλοι αυτοί θα ήταν ακόμα στελέχη και μέλη του ΣΥΡΙΖΑ και θα «στήριζαν ολόθερμα την κυβέρνηση». Αυτή τη φορά πρέπει να είμαστε κάθετοι. Πρέπει να κατακεραυνώσουμε τους τυχοδιωκτισμούς από όπου κι αν προέρχονται, με απόλυτο και κατηγορηματικό τρόπο. Από μόνο του το γεγονός ότι όλοι αυτοί που συμμετέχουν στη ΛΑΕ, μετά από 2,5 χρόνια ως αξιωματική αντιπολίτευση και 7 μήνες ως κυβέρνηση, ξεκινούν τη νέα τους προσπάθεια λίγο έως πολύ από την αφετηρία του ΣΥΡΙΖΑ του 2012, αποδεικνύει περίτρανα ότι δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από δαύτους.

Εμένα η κινηματική μου δράση μου αποδεικνύει καθημερινά ότι ένας μέχρι πρότινος «απολίτικος» άνθρωπος, είναι πιο πιθανό να κάνει ένα «άλλα» στην πολιτική του πράξη και σκέψη και να στρατευθεί σε κάποιο κίνημα αντίστασης ή ακόμα και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρά ένας πρώην συνασπισμένος-συριζαίος-λαεϊτής να ξεφορτωθεί τα ιδεολογικά και πολιτικά του βαρίδια (περί ευρωκομμουνισμού, Ευρωπαϊκής Ένωσης των λαών και άλλων τεράτων) και να κάνει ένα «μικρό βήμα» και να υιοθετήσει και να παλέψει για μια πιο ριζοσπαστική-ανατρεπτική-επαναστατική πρόταση, όπως αυτή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Αντικειμενικοί παράγοντες

Επειδή όμως δεν θεωρώ ότι ο δρόμος προς την επανάσταση περνάει μέσα από το συνεχές αυτομαστίγωμα, θα ήθελα να βάλω στο κάδρο της ερμηνείας του κακού αποτελέσματος αυτών των εκλογών, κάποιους αντικειμενικούς παράγοντες. Θα προσπαθήσω δηλαδή, δίπλα στις δικές μας αδυναμίες και ανεπάρκειες, να προσθέσω κάποιους αντικειμενικούς παράγοντες, για να ερμηνεύσω την περιορισμένη απήχηση της ανατρεπτικής πρότασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (αλλά και την έλλειψη απήχησης των δύο άλλων αριστερών κομμάτων, του ΚΚΕ και της ΛΑΕ, όσο κι αν διαφωνούμε με αυτά) εν μέσω κοινωνικού και εργασιακού ολέθρου.

1ον - Το μέγεθος

Κατ' αρχήν το μέγεθός μας και οι οικονομικές μας δυνατότητες. Προφανώς, πρέπει να αυξηθεί ποσοτικά και ποιοτικά η παρέμβασή μας στους ανέργους, σε μισθωτούς σε χώρους δουλειάς, στη δύσκολη ομάδα των αγροτών, στους ημι-άνεργους αυτοαπασχολούμενους, στους συνταξιούχους που πλήττονται. Είναι δεδομένο πως είναι ο μόνος δρόμος προς τα μπροστά. Πάντα όμως πρέπει να έχουμε στο νου μας τα ανθρώπινα όριά μας. Πρέπει να λάβουμε υπόψη, πρώτον ότι το μέγεθος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δυστυχώς δεν της επιτρέπει να παρεμβαίνει τόσο όσο θα θέλαμε σε όλες αυτές τις κοινωνικές ομάδες αλλά και στα κινήματα, ακριβώς επειδή δεν είμαστε αρκετοί σε αριθμούς και δεύτερον ότι όλοι εμείς που αγωνιζόμαστε μέσα από τις τάξεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν αγωνιζόμαστε εκ του ασφαλούς. Το αντίθετο

μάλιστα. Είμαστε και εμείς αποδέκτες της ίδιας επίθεσης που δέχεται και ο υπόλοιπος λαός από τα μνημόνια και τις κυβερνήσεις τους, είμαστε άνεργοι και υποαπασχολούμενοι, ενώ όσοι από εμάς που έχουμε την «τύχη» να έχουμε μια δουλειά, είμαστε τρομοκρατημένοι εργάτες και υπάλληλοι του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα, που εργαζόμαστε πολλές εξαντλητικές ώρες, με τα δικά μας οικονομικά και προσωπικά προβλήματα και αδιέξοδα.

2ον - Η ιδεολογική κυριαρχία και η επικοινωνιακή υπεροπλία

Όπως επίσης δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι δεν παίζουμε στο κοινωνικό και πολιτικό γήπεδο μόνοι μας. Έχουμε απέναντί μας έναν πάνοπλο εχθρό, ικανό, έμπειρο και καλά εξοπλισμένο, την αστική τάξη και τους συμμάχους της ιμπεριαλιστές, ευρωπαίους και αμερικάνους. Και έχουμε και τον έλεγχο, την χειραγώγηση της γνώμης της μεγάλης μερίδας των πολιτών από 10 πανελλαδικής εμβέλειας τηλεοπτικούς σταθμούς και μερικές εκατοντάδες ραδιοφωνικούς σταθμούς (πανελλαδικής και τοπικής εμβέλειας), οι οποίοι διαμορφώνουν καθημερινά ως προς το αντιδραστικότερο εδώ και 25 χρόνια τη γνώμη των συνανθρώπων μας για όλα τα τρέχοντα πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα. Και αυτός ο συντριπτικός έλεγχος των ιδεών, αυτή η καθημερινή αντιδραστική ιδεολογική κατήχηση στην καπιταλιστική ιδεολογία, την ανθρωποφαγία και τον φασισμό, δεν είναι αμελητέα στη διαμόρφωση της σύγχρονης ζωής.

3ον - Η αστικοποίηση του πληθυσμού

Δεν είμαι κοινωνιολόγος για να μπορώ να κάνω μια τεκμηριωμένη ανάλυση αυτού του φαινομένου, όμως είναι γενικά αποδεκτό πως η ελληνική κοινωνία- και μαζί της και ένα μεγάλο κομμάτι της βάσης της αριστεράς - έχει τα τελευταία 60 χρόνια περάσει μέσα από μια διαδικασία σταδιακής αστικοποίησης. Ο σύγχρονος άνθρωπος, μεγαλωμένος στις πόλεις και εκτεθειμένος στην αστική ιδεολογία από γεννησιμιού του, έχει διαμορφώσει μια συνείδηση πιο ανελεύθερη, πιο άτολμη, πιο φοβισμένη, πιο συντηρητική, μια συνείδηση που ζυγίζει πολύ περισσότερο τις επιπτώσεις των πράξεών του, σε σχέση με τους ανθρώπους της υπαίθρου που διαμόρφωναν μια πιο ελεύθερη, πιο ανυπόταχτη συνείδηση. Τέτοιοι άνθρωποι, φτωχοί εργάτες γης, εξαθλιωμένοι εργάτες, πολλοί από αυτούς αγράμματοι και αναλφάβητοι, ξεκίνησαν από το μηδέν και έφτιαξαν το ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ, τον Δημοκρατικό Στρατό, και έπειτα την ΕΔΑ. Τέτοιοι άνθρωποι, μεγαλωμένοι ακόμα με τα ήθη και τα έθιμα της υπαίθρου, ήταν η πρώτη γενιά εσωτερικών μεταπολεμικών μεταναστών που μετοίκησαν από την ύπαιθρο στην Αθήνα και στις άλλες πόλεις της χώρας την περίοδο 1950-1980 και αποτέλεσαν και την κοινωνική βάση του ΚΚΕ, του ΠΑΣΟΚ και όλων των μικρότερων αλλά σχετικά μαζικών κομμάτων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς της δεκαετίας του 1970 και του 1980. Τέτοιοι άνθρωποι, συμμετείχαν μαζικά στα κινήματα και στα κόμματα της εποχής τους και συγκρούονταν μαζικά με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους και τους τότε τραμπούκους της δεξιάς και της ακροδεξιάς.

Όλοι μας έχουμε ακούσει συντηρητικούς στη καθημερινότητά τους ανθρώπους να λένε πως συμφωνούν με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε κάποια ή σε πολλά από αυτά που λέει, αλλά να μην κάνουν καν την σκέψη να συστρατευθούν, να μην τους περνάει καν από το μυαλό να εκτεθούν στην κοινωνία τους ως μέλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή έστω να διαθέσουν λίγο από τον προσωπικό τους χρόνο για να συμμετέχουν σε κάποιο κίνημα αντίστασης, ή έστω να ψηφίσουν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ακόμα κι όταν αυτό δεν έχει μεγάλες επιπτώσεις στην εργασιακή τους κατάσταση. Αυτός ο παγιωμένος συντηρητισμός είναι ο μεγάλος τοίχος που υψώνεται μπροστά μας σε κάθε απόπειρα να παρέμβουμε μέσα στην κοινωνία. Διότι ο φόβος ενός εργαζόμενου να μιλήσει πολιτικά με τον διπλανό του σε ένα εργοστάσιο, διότι φοβάται την άμεση απόλυση, είναι απολύτως κατανοητός. Ο άλλος φόβος όμως, ο φόβος ενός ανέργου που δεν έχει απολύτως τίποτα να χάσει παρά μόνο την ανεργία του, είναι παγιωμένος συμπαγής συντηρητισμός.

Με αφορμή την πράξη αντίστασης των αναρχικών του Ρουβίκωνα στο ΤΑΙΠΕΔ πριν από λίγες μέρες, έκανα την παρακάτω σκέψη. Ρισκάρισαν περισσότερα οι αναρχικοί του Ρουβίκωνα που εισέβαλλαν πριν λίγες μέρες στα γραφεία του ΤΑΙΠΕΔ και κατέστρεψαν υπολογιστές και άλλο υλικό για να καθυστερήσουν το

Ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας από τους αγωνιστές του ΕΑΜ όταν εν μέσω ναζιστικής κατοχής εισέβαλαν στις 5 Μαρτίου του 1943 μέσα στο υπουργείο Εργασίας και έκλεψαν και κατέστρεψαν τις λίστες ελλήνων εργατών που είχαν καταρτίσει οι ναζί (που θα επιστράτευαν και θα έστελναν στα κάτεργα της πολεμικής βιομηχανίας της χιτλερικής Γερμανίας να δουλέψουν ως εργάτες για την πολεμική τους μηχανή, για να απελευθερώσουν γερμανούς εργάτες και να τους στείλουν στο μέτωπο); Όχι βέβαια. Το ίδιο αν όχι πιο ριψοκίνδυνη και με μεγαλύτερες συνέπειες ήταν η πράξη των αγωνιστών του ΕΑΜ, σε σχέση με τη σύγχρονη πράξη αντίστασης των αναρχικών του Ρουβίκωνα. Όμως οι εαμίτες το τόλμησαν και πέτυχαν και το σκοπό τους, σώζοντας μεταξύ άλλων και τις ζωές όλων εκείνων των οποίων το ταξίδι για τη Γερμανία ματαίωσαν. Στην εποχή μας, οι μόνοι που τολμούν κάτι τέτοιο είναι οι αναρχικοί.

Χωρίς να είμαι γνώστης του συνόλου της παγκόσμιας ιστορίας, έχω την εντύπωση πως ο σύγχρονος καπιταλισμός είναι πιο ικανός και έχει περισσότερους τρόπους να αλλοτριώνει συνειδήσεις, να εξαγοράζει και να εκμαυλίζει ανθρώπους και να χειραγωγεί αντιλήψεις, από κάθε άλλο εξουσιαστικό σύστημα σε οποιαδήποτε άλλη στιγμή στην ιστορία της ανθρωπότητας. Και αυτή του η ικανότητα είναι που τον καθιστά - προς το παρόν - νικητή της ταξικής πάλης.

4ον - Η χρόνια συντηρητικοποίηση και ο εκμαυλισμός ενός μέρους της κοινωνίας

Αν προσθέσει κανείς σε αυτή τη συντηρητική στροφή της μεταπολεμικής αστικοποίησης του πληθυσμού, τον εκμαυλισμό (εκμεταλλεζόμενοι βεβαίως την ανάγκη του κόσμου για επιβίωση) και την συνακόλουθη περαιτέρω συντηρητικοποίηση ενός σεβαστού (σε μέγεθος) τμήματος της κοινωνίας, κατά τη διάρκεια των χρόνων της καπιταλιστικής διαχείρισης του ΠΑΣΟΚ, τότε διαμορφώνεται μια εικόνα, κατά την οποία εκείνο το προοδευτικό κομμάτι της κοινωνίας που την περίοδο 1930-1980 τραβούσε μπροστά, διεξήγαγε τους αγώνες και πετύχαινε εργατικές και λαϊκές νίκες, είναι και συρρικνωμένο αλλά και σε ένα όχι αμελητέο βαθμό αλλοτριωμένο, συντηρητικοποιημένο και αστικοποιημένο.

Επίλογος

Εκείνο που φοβίζει περισσότερο από όλα την κοινωνία, λένε πως είναι ο τρόμος που προκαλεί η σκέψη των επιπτώσεων σε περίπτωση που έρθουμε σε ρήξη με την Ευρωζώνη και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Όμως, εκείνοι που λένε πως φοβούνται τον άλλο δρόμο που εμείς προτείνουμε, γνωρίζουν επίσης καλά τι τους περιμένει εντός της Ευρωζώνης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με τη συνέχιση των μνημονίων. Τους περιμένει η παγιοποίηση της τεράστιας ανεργίας, της φτώχειας και της εξαθλίωσης για τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία. Τους περιμένει η μαζική μετανάστευση των δικών τους ανθρώπων για τα κάτεργα του εξωτερικού. Τους περιμένει ο θάνατος των αρρώστων σε κάποιο ράντζο κάποιου νοσοκομείου, στο δρόμο για το νοσοκομείο ή στην απομόνωση του σπιτιού τους, λόγω της απόλυτης κατάρρευσης της δημόσιας υγείας. Και πάλι όμως, φαίνεται πως η ιδεολογική κυριαρχία της άρχουσας τάξης απέναντι στο λαό υποσκελίζει - προς το παρόν - την ανάγκη του λαού για επιβίωση.

Αφού αυτό λοιπόν που φοβίζει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο την κοινωνία, είναι τα δήθεν αχαρτογράφητα νερά της εξόδου από Ευρώ και ΕΕ, (λες και ο λαός είχε πλήρη επίγνωση των καταστροφικών επιπτώσεων της εισόδου της χώρας στην ΕΟΚ το 1981 και στην Ευρωζώνη 2002), τότε πρέπει να βαλθούμε και εμείς να αντιμετωπίσουμε κατά μέτωπο αυτή την τρομοκρατία, με την συγγραφή ενός συνοπτικού αλλά και συνάμα επαρκώς αναλυτικού βιβλίου-τόμου το οποίο να περιγράφει με όση μεγαλύτερη ακρίβεια γίνεται τι θα συμβεί στην καθημερινή μας ζωή και πως θα αντιμετωπιστούν τα προβλήματα που είναι δεδομένο πως θα προκύψουν αν αρχίσουμε να διαβαίνουμε το δρόμο της ρήξης και της ανατροπής. Ο φόβος του κόσμου δεν πρόκειται να φύγει από μόνος του, δεδομένης και της επικοινωνιακής υπεροπλίας του αντιπάλου. Ή θα τον διώξουμε εμείς με τις κινητοποιήσεις, τους αγώνες αλλά και την τεκμηρίωση μας, ή θα γιγαντωθεί και θα τον οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη παράλυση.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν έχουμε άλλη επιλογή, δεν υπάρχει άλλος δρόμος από τον λυσσαλέο αγώνα. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Χωρίς καμία δόση μελοδράματος ή ψευτοηρωισμού σκέφτομαι πως όπως τόσοι και τόσοι άλλοι πριν από εμάς, ακόμα κι αν αποτύχουμε παταγωδώς και η αντιδραστική μετάλλαξη του παγκόσμιου καπιταλισμού τον 21ο αιώνα ανοίξει έναν καινούργιο μεσαίωνα για την ανθρωπότητα, πρέπει να αποτύχουμε όρθιοι, πρέπει να αποτύχουμε αγωνιζόμενοι. Τίποτα λιγότερο δεν είναι αποδεκτό.

Το μόνο αισιόδοξο που κρατάω για το επόμενο διάστημα είναι ότι όπως το 1ο μνημόνιο απελευθέρωσε ένα προοδευτικό τμήμα της κοινωνίας που ήταν εγκλωβισμένο στο ΠΑΣΟΚ για πάρα πολλά χρόνια, το οποίο για την περίοδο 2012-2015 εμπιστεύτηκε (έστω και εκλογικά ως επί το πλείστον) τον ΣΥΡΙΖΑ, έτσι και οι πυκνές πολιτικές εξελίξεις των τελευταίων 7 μηνών, το ξεκαθάρισμα της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ ως μια αδίστακτη δύναμη διαχείρισης του σύγχρονου καπιταλισμού και εφαρμογής των δολοφονικών μνημονίων, απελευθέρωσε ήδη εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους (αυτούς που διάλεξαν την αποχή και δεν πήγαν να ψηφίσουν).

Οι άνθρωποι αυτοί είναι στο χέρι μας, αφού είναι ξεκάθαρο πως είναι πολιτικά άστεγοι, να τους προσεγγίσουμε, να τους ριζοσπαστικοποιήσουμε πραγματικά αυτή τη φορά, να τους κάνουμε μέρος του κινήματος αντίστασης που είναι τόσο απαραίτητο να αναπτυχθεί το επόμενο διάστημα, όσο η μέγγενη του 3ου μνημονίου θα σφίγγει γύρω από τη ζωή μας. Ιδού λοιπόν αγωνιστικό πεδίο δόξης λαμπρό. Το προοδευτικό αυτό κομμάτι που αηδίασε τόσο πολύ με τον ΣΥΡΙΖΑ και τον Τσίπρα, που επέλεξε να απέχει από τις εκλογές αντί να ψηφίσει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (ή το ΚΚΕ ή τη ΛΑΕ), πρέπει να το πείσουμε, μεταξύ άλλων, να πετάξει και τα ιδεολογικά του βαρίδια, τα οποία σε ένα βαθμό δεν το αφήνουν προς το παρόν να ενταχθεί αλλά ούτε καν να ψηφίσει, κάποιο από τα κόμματα της υπάρχουσας αριστεράς, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το ΚΚΕ ή τη ΛΑΕ.

Το πιο ανησυχητικό αποτέλεσμα των εκλογών και των όσων συνέβησαν το τελευταίο ετάμηνο, για το αμέσως επόμενο διάστημα θα ήταν η παγίωση αυτής της απογοήτευσης και του αισθήματος ανημπόριας και ματαιότητας που οδήγησε τον κόσμο στην αποχή ή στην υπερψήφιση των δημίων του (του ΣΥΡΙΖΑ και των λοιπών μνημονιακών κομμάτων). Θα ήταν η παγίωση αυτού του τρομακτικού ποσοστού της αποχής του 44%, το οποίο αθροιζόμενο με τα άκυρα και τα λευκά φτάνει τα 4,4 εκατομμύρια, σε αντιπαράθεση με μόλις 5,4 εκατομμύρια που διάλεξαν να ψηφίσουν κάποιο κόμμα.

Πάντως, σε συνθήκες παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, οι αστικές τάξεις είναι ξεκάθαρο πως έχουν πάρει απόφαση πως δεν τους εξυπηρετεί πλέον ο φερετζές της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και έχουν σκοπό να την καταργήσουν είτε με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου (όπως γίνεται εδώ και 4 χρόνια στην Ελλάδα), είτε ανατρέποντας εκλεγμένες κυβερνήσεις και διορίζοντας δοτούς πρωθυπουργούς (όπως έγινε με τον Παπαδήμο), είτε παραβλέποντας τα αποτελέσματα των εκλογών (όπως έγινε στο δημοψήφισμα), είτε μεταφέροντας τις αρμοδιότητες των εθνικών κυβερνήσεων και κοινοβουλίων σε ιμπεριαλιστικούς υπερεθνικούς οργανισμούς και μη εκλεγμένους γραφειοκράτες όπως η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, το Γιούρογκρουπ, το Euro-working group, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ο ΟΟΣΑ και το ΔΝΤ (όπως θεσμοθετήθηκε με το 3ο μνημόνιο).

Γι' αυτό δυστυχώς ή ευτυχώς ο αγώνας που δίνουμε είναι ένας αγώνας του όλα ή τίποτα. Η υπεράσπιση αυτής της γελοίας, κουτσής και στραβής αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας περνάει μέσα από τη σύγκρουση με το εγχείρημα της καπιταλιστικής περιφερειακής ενοποίησης της ιμπεριαλιστικής Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όσοι ακόμα και τώρα (εννοώ το ΚΚΕ και τη ΛΑΕ), μετά από όλα όσα έχουν γίνει, διστάζουν να βάλουν ως ενωτική προμετωπίδα του αγώνα τους τη σύγκρουση και την έξοδο από την Ευρωζώνη και την Ευρωπαϊκή Ένωση στο εδώ και τώρα, υποτιμώντας με αυτό τον τρόπο για άλλη μια φορά τις διαθέσεις του κόσμου, έχουν τεράστια ευθύνη για την καθήλωση του κινήματος και τη γενίκευση της απογοήτευσης και του κυνισμού.

Η σκληρή αλήθεια που μας υποδεικνύει η εμπειρία μας, εκείνο που γνωρίζουμε από τους ματωμένους

αγώνες των δεκάδων εξεγέρσεων και επαναστάσεων που έγιναν τον 20 αιώνα, είναι πως η ανατροπή αυτού του ζοφερού μνημονιακού καπιταλιστικού σκηνικού ή θα γίνει από ένα οργανωμένο και ρωμαλέο εργατικό και λαϊκό κίνημα, ή δεν θα γίνει καθόλου. Γιατί εκείνο που μπορεί να φέρει την ανατροπή είναι η συνειδησιακή και πολιτική μετατόπιση των μαζών και όχι απλά η εκλογική τους μετατόπιση, όπως συνέβη δυστυχώς με το μεγαλύτερο μέρος εκείνων που στράφηκαν προς τον ΣΥΡΙΖΑ τα τελευταία 4 χρόνια. Γι' αυτό η ανάπτυξη του κινήματος ήταν, είναι και θα είναι η αρχή και το τέλος κάθε προσπάθειας ανατροπής του υπαρκτού καπιταλισμού.

Τέλος, γνωρίζοντας την ιδιοτέλεια της στράτευσης των μελών των αστικών κομμάτων και τους βυζαντινισμούς που εκτυλίσσονται στο εσωτερικό των αστικών κομμάτων αλλά πολλές φορές εντός των υπόλοιπων αριστερών πολιτικών σχηματισμών, θέλω να δηλώσω πως είναι τιμή μου να είμαι μέρος του πολιτικού χώρου της ANΤΑΡΣΥΑ, να είμαι μέρος ενός συνόλου αγωνιστών που με αυταπάρνηση, με αυτοθυσία, και με προσωπικό κόστος που μόνο ο καθένας μας γνωρίζει, δίνει από άκρη σε άκρη σε όλη τη χώρα με απόλυτη ανιδιοτέλεια αυτήν την άνιση μάχη. Καλή δύναμη σε όλους τους συντρόφους και όλες τις συντρόφισσες, για τους δύσκολους αγώνες που ανοίγονται μπροστά μας.

Βασίλης Ζούμπος, Πολιτικός Μηχανικός, Μέλος της ANΤΑΡΣΥΑ Φθιώτιδας και Περιφερειακός Σύμβουλος Στερεάς Ελλάδας με την Αριστερή Παρέμβαση